Landes-Regierungs-Blatt

für das

Krakauer Verwaltungsgebiet.

Jahrgang 1855.

Erste Abtheilung.

XLVI. Stück.

Ausgegeben und versendet am 29. Dezember 1855.



DZIENNIK RZĄDU KRAJOWEGO

dla

Zarządu obrębu Krakowskiego.

Rok 1855.

Oddział piérwszy.

Zeszyt XLVI.

Wydany i rozesłany dnia 29 Grudnia 1855.

224.

Staatsvertrag zwischen der kaiserlich-österreichischen Regierung und der schweizerischen Eidgenossenschaft vom 17. Juli 1855,

(Reichs-Gesetzblatt XLV. Stuck, Nr. 210, ausgegeben am 12. Dezember 1855),

worüber die beiderseitigen Ratifikazionen am 20. November 1855 zu Bern ausgewechselt worden sind,

über die gegenseitige Auslieferung von Verbrechern.

Wir Franz Joseph der Erste,
von Gottes Gnaden Kaiser von Oesterreich;
König von Ungarn und Böhmen, der Lombardei und Venedigs, von Dalmazien, Kroazien, Slawonien, Galizien, Lodomerien und Illirien; Erzherzog von Österreich; Großherzog von Krakau; Herzog von Lothringen, Salzburg, Steier, Kärnthen, Krain, Bukowina, Ober- und Nieder-Schlesien; Großfürst von Siebenbürgen; Markgraf von Mähren; gefürsteter Graf von Habsburg und Tirol &c. &c.

thun kund und bekennen hiemit:

Nachdem von Unserem Minister-Residenten bei der achtbaren schweizerischen Eidgenossenschaft und dem von dieser hiezu ernannten Bevollmächtigten, über Ablauf des zwischen dem österreichischen Kaiserstaate und der Schweiz wegen gegenseitiger Auslieferung der Verbrecher, unterm 14. Juli 1828 unterzeichneten, auf die Dauer von 25 Jahren abgeschlossenen Staatsvertrages, am 17. Juli 1855 zu Bern ein neuer Auslieferungsvertrag unterzeichnet worden ist, welcher also lautet:

Nachdem Seine kaiserlich-königliche Apostolische Majestät der Kaiser von Österreich, König von Ungarn und Böhmen ꝛc. ꝛc.

und

die schweizerische Eidgenossenschaft

übereingekommen sind, einen Vertrag über gegenseitige Auslieferung von Verbrechern abzuschließen, so sind zu diesem Behufe mit Vollmachten versehen worden, und zwar:

Von Seiner kaiserlich-königlichen Apostolischen Majestät dem Kaiser von Oesterreich ꝛc. ꝛc. ꝛc.

Herr Alois Karl Freiherr von Kübeck, Ritter zweiter Klasse des kaiserlich-russischen St. Annen-, Kommandeur des königlich-dänischen Danebrog-, des königlich-griechi-

224.

Traktat Rządowy między Państwem Cesarsko-Austryackiém i Rzecząpospolitą Szwajcarską z dnia 17 Lipca 1855,

(Dziennik Praw Państwa, Część XLV, Nr. 210, wydana dnia 12 Grudnia 1855),

zamieniony w obustronnych ratyfikacyach na dniu 20 Listopada 1855 w Bernie,

o wzajemném wydawaniu zbrodniarzy.

My Franciszek Józef Piérwszy,

z Bożéj łaski Cesarz Austryacki:

Król Węgierski i Czeski, Król Lombardyi i Weneeyi, Dalmacyi, Kroacyi, Slawonii, Galicyi, Lodomeryi i Illiryi; Arcyksiążę Austryi; Wielki Książę Krakowski; Książę Lotaryngii, Solnogrodu, Styryi, Karyntyi, Krainy, Bukowiny, górnego i dolnego Szląska; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski, uksiążęcony Hrabia Habsburga i Tyrolu etc. etc.

czynimy wiadomo i wyznajemy niniejszém:

Gdy przez Naszego Ministra Rezydenta przy sławetnéj Rzeczypospolitej Szwajcarskiéj i mianowanego od Téjże pełnomocnika po upływie traktatu rządowego między Cesarstwem Austryackiém i Szwajcaryą względem wzajemnego wydawania zbrodniarzy pod dniem 14 Lipca 1828 podpisanego, na ciąg lat 25 zawartego, podpisany został na dniu 17 Lipca 1855 w Bernie nowy traktat wydawania zbrodniarzy, w ten sposób opiéwający:

Ponieważ Jego Cesarsko-Królewska Apostolska Mość, Najjaśniejszy Cesarz Austryacki, Król Węgierski i Czeski etc. etc.

i

Rzeczpospolita Szwajcarska

uchwalili zawrzéć między Sobą traktat o wzajemném wydawaniu zbrodniarzy, przeto celem tegoż opatrzeni zostali pełnomocnictwami, a to:

Ze strony Cesarsko-Królewskiéj Apostolskiéj Mości, Najjaśniejszego Cesarza Austryi etc. etc. etc.

Pan Alojzy Karol Baron *Kübeck*, kawaler drugiéj klasy Cesarsko-Rosyjskiego orderu Śtéj Anny, komandor Królewsko-Duńskiego orderu Danebroga, Królewsko-

schen Erlöser- und des churfürstlich-hessischen Wilhelm-Ordens, Seiner kaiserlich-königlichen Apostolischen Majestät Minister-Resident bei der schweizerischen Eidgenossenschaft ꝛc.

Vom schweizerischen Bundesrathe im Namen der Eidgenossenschaft

Herr Doktor Jonas Furrer, Bundespräsident, welche nach vorheriger Mittheilung ihrer gegenseitigen Vollmachten über folgende Artikel übereingekommen sind:

Artikel 1.

Die Staatsregierung Seiner kaiserlich-königlichen Apostolischen Majestät des Kaisers von Österreich einerseits und die schweizerische Eidgenossenschaft andererseits verpflichten Sich durch die gegenwärtige Übereinkunft, Individuen, welche sich aus Österreich nach der Schweiz oder von der Schweiz nach irgend einem Gebiete des Kaiserthumes Österreich geflüchtet haben, und wegen eines der im Artikel 2 aufgezählten Verbrechen von den zuständigen Behörden in Untersuchung gezogen oder schuldig erklärt worden sind, jedoch mit Ausnahme Ihrer eigenen kaiserlich-österreichischen, beziehungsweise schweizerischen Staatsangehörigen, Sich gegenseitig auszuliefern.

Die Auslieferung soll auf den von der Regierung des einen Staates an jene des anderen im diplomatischen Wege zu richtenden Antrag stattfinden.

Artikel 2.

Die Verbrechen, wegen welcher die Auslieferung gegenseitig zugestanden sein soll, sind:

1. Mord, mit Inbegriff des Kindesmordes;
2. Todtschlag;
3. Abtreibung der Leibesfrucht und Weglegung eines Kindes (Kindesaussetzung);
4. schwere körperliche Beschädigung (Körperverletzung);
5. Nothzucht und andere Verbrechen der Unzucht;
6. Nachmachung oder Verfälschung von öffentlichen Urkunden, mit Einschluß der öffentlichen Kreditspapiere; Verfälschung von Handels- oder Privatschriften, sowie Fälschung im Allgemeinen;
7. Münzverfälschung;
8. wissentliches Ausgeben von falschen öffentlichen Kreditspapieren oder falscher Münze im Einverständnisse mit dem Verfälscher;
9. falsches gerichtliches Zeugniß, falscher gerichtlicher Eid und Verleumdung durch falsche Anklage bei Gericht wegen eines Verbrechens (gerichtliche Verleumdung);
10. Brandlegung (Brandstiftung);
11. Raub und Erpressung;
12. Verbrechen des Diebstahles;

Greckiego orderu Zbawiciela i Elektorsko-Haskiego orderu Wilhelma, Jego Cesarsko-Królewskiéj Apostolskiéj Mości Minister-Rezydent przy Rzeczypospolitéj Szwajcarskiéj etc. etc.

Ze strony Rady Przymierza Szwajcarskiego w Imieniu Rzeczypospolitéj Szwajcarskiéj

Pan Doktor Jonas *Furrer*, Prezydent Przymierza, którzy po uprzedniém udzieleniu sobie wzajemnych pełnomocnictw swych zgodzili się na artykuły następujące:

Artykuł 1.

Rząd Jego Cesarsko-Królewskiéj Apostolskiéj Mości Cesarza Austryi z jednéj strony, a Rzeczpospolita Szwajcarska z drugiéj strony, obowiązują się na mocy niniejszéj konwencyi, wydawać Sobie wzajemnie indywidua, z Austryi do Szwajcaryi, lub z Szwajcaryi do któregokolwiekbądź terytoryum Cesarstwa Austryi zbiegłe, i dla któréj z zbrodni w artykule 2gim wyliczonych, przez władze właściwe pod śledztwo wzięte lub za winne uznane; wszakże z wyjątkiem własnych przynależnych Państwa Cesarsko-Austryackich, względnie Szwajcarskich.

Wydanie nastąpić ma na wniosek wystósowany drogą dyplomatyczną przez Rząd Państwa jednego, do onegoż Państwa drugiego.

Artykuł 2.

Zbrodnie, dla których wydanie obopólnie przyznaném być ma, są następujące:

1. morderstwo, włącznie dzieciobójstwa;
2. zabójstwo;
3. spędzenie płodu i podrzucenie dziecka;
4. ciężkie uszkodzenie cielesne (nadwerężenie ciała);
5. zgwałcenie niewiasty i inne zbrodnie nierządnictwa;
6. podrobienie lub sfałszowanie dokumentów publicznych, włącznie papierów kredytowych publicznych; sfałszowanie pism handlowych lub prywatnych, tudzież fałszerstwo w ogólności;
7. sfałszowanie monety;
8. wydanie z wiedzą fałszywych papierów kredytowych publicznych lub fałszywéj monety w porozumieniu z fałszerzem;
9. fałszywe świadectwo sądowe, fałszywa przysięga sądowa i potwarz przez fałszywe oskarzenie przed sądem o zbrodnię (potwarz sądowa);
10. podłożenie ognia (wzniecenie pożaru);
11. łupieztwo (rabunek) i zdzierstwo;
12. zbrodnia kradzieży;

13. Verbrechen des Betruges, mit Einschluß des betrüglichen Bankerotts;

14. Verbrechen der Veruntreuung (Unterschlagung), verübt durch öffentliche Beamte oder durch Privatpersonen;

15. Verbrechen der Beschädigung fremden Eigenthumes, insbesondere an Eisenbahnen.

Die Beurtheilung der Frage, ob im gegebenen Falle eine der vorstehend bezeichneten Handlungen im Verbrechensgrade strafbar sei, richtet sich nach den Gesetzen desjenigen Staates, welcher die Auslieferung begehrt.

Artikel 3.

Gleichzeitig mit der Auslieferung sollen auch alle bei dem Verfolgten vorgefundenen Gegenstände übergeben werden, und es hat sich diese Übergabe nicht bloß auf die entwendeten Sachen, sondern auch auf alle jene Gegenstände zu erstrecken, welche zum Beweise des Verbrechens dienen können.

Vorbehalten bleiben die Rechte Dritter an dem Verbrechen unbetheiligter Personen auf die in diesem Artikel bezeichneten Gegenstände, sowie die kostenfreie Zurücksendung der letzteren nach gemachtem Gebrauche.

Artikel 4.

Zur Unterstützung von Auslieferungs-Anträgen ist die Beibringung des gegen den Beschuldigten erlassenen und nach den gesetzlichen Formen des requirirenden Staates ausgefertigten Verhaftsbefehles oder des Beschlusses der Einleitung der Spezial-Untersuchung oder irgend einer anderen Urkunde erforderlich, welche dieselbe Kraft, wie eine der vorgenannten zwei Verfügungen hat und gleichfalls die Natur und Schwere der untersuchten That, sowie die hierauf anwendbare Strafbestimmung angibt.

Artikel 5.

Wenn das Individuum, dessen Auslieferung verlangt wird, in dem Lande, in welches sich dasselbe geflüchtet hat, bereits wegen eines eben daselbst begangenen Verbrechens oder Vergehens in Untersuchung gezogen oder schuldig erklärt ist, so hat die Auslieferung erst nach Erstehung der gegen dasselbe erkannten Strafe zu erfolgen.

Artikel 6.

Die Auslieferung kann verweigert werden, wenn seit der Begehung der zur Last gelegten That, seit dem Untersuchungsverfahren oder seit der Verurtheilung eine Verjährung der Anklage oder der Strafe nach den Gesetzen desjenigen Staates eingetreten ist, in dessen Gebiet sich der Beschuldigte oder Verurtheilte geflüchtet hat.

Artikel 7.

Die durch die Verhaftung, die Gefangenhaltung und den Transport des Auszu-

13. zbrodnia oszustwa, włącznie oszustnego bankructwa;

14. zbrodnia przeniewierzenia (podstępnego przywłaszczenia), popełnionego przez urzędników publicznych lub osoby prywatne;

15. zbrodnia uszkodzenia cudzéj własności mianowicie kolei żelaznych.

Ocenienie co do tego, czy w razie danym który z czynów wyż wyszczególnionych ulega karze w stopniu zbrodniczym, nastąpić ma wedle ustaw tego Państwa, które wydania żąda.

Artykuł 3.

Jednocześnie z wydaniem oddane być winny także wszelkie u ściganego znalezione przedmioty, a oddanie takowe rozciągać się będzie nie tylko na rzeczy skradzione, lecz i na wszelkie przedmioty, służyć mogące do udowodnienia zbrodni.

Prawa osób trzecich, nie mających udziału w zbrodni, odnoszące się do przedmiotów, w niniejszym artykule wskazanych, zastrzeżone zostają równie jak odesłanie na powrót ostatnich bez kosztów po użyciu zrobioném.

Artykuł 4.

Do poparcia wniosków wydania potrzebném jest przedłożenie rozkazu pojmania, wydanego przeciw obwinionemu a wystawionego wedle prawnych form Państwa rekwirującego, lub uchwały wytoczenia śledztwa specyalnego, albo téż przedłożenie innego jakiego dokumentu, mającego tę samą moc, co jedno z wyż wspomnionych dwóch rozporządzeń, wyszczególniającego oraz naturę i ciężkość czynu śledzonego, niemniéj postanowienie kary przytém w zastósowanie wchodzące.

Artykuł 5.

Jeżeli indywiduum, którego wydania żądano, w kraju, do którego zbiegło, już dla popełnionéj tamże zbrodni lub wykroczenia pod śledztwo jest wziętém lub za winne uznaném zostało, wówczas wydanie nastąpić ma dopiéro po odbytéj karze przeciw niemu orzeczonéj.

Artykuł 6.

Wydania odmówić można, jeżeli od chwili popełnienia uczynku ciążącego, od czasu postępowania śledczego, lub od czasu zasądzenia nastąpiło zadawnienie oskarzenia lub kary wedle ustaw tego Państwa, do którego terytoryum zbiegł obwiniony lub zasądzony.

Artykuł 7.

Koszta zrządzone przez pojmanie, uwięzienie i transportowanie indywiduum

liefernden, sowie durch die Versendung der im Artikel 3 bezeichneten Gegenstände verursachten Kosten werden von demjenigen Staate, in dessen Gebiete der Verfolgte ergriffen worden ist, bis zur Grenze seines Staatsgebietes getragen.

Artikel 8.

Sind zur Erhebung der Umstände eines im Kaiserthume Österreich oder in der Schweiz begangenen Verbrechens Angehörige des einen oder anderen Staates als Zeugen zu vernehmen, so sind, soferne diese Personen nicht berechtiget erscheinen, sich nach den Gesetzen ihres Landes eines Zeugnisses zu entschlagen und hievon Gebrauch machen wollen, die beiderseitigen zuständigen Behörden verpflichtet, den an sie ergangenen unmittelbaren Requisizionen gegenseitig ungesäumt zu entsprechen und die Vernehmungsprotokolle der requirirenden Behörde in Original oder beglaubigter Abschrift mitzutheilen.

Eine Ausnahme hievon und somit eine Ablehnung der gestellten Requisizion hat nur dann stattzufinden, wenn die Untersuchung gegen einen noch nicht von der requirirenden Behörde verhafteten Angehörigen der requirirten Regierung gerichtet ist oder die Anschuldigung der bereits verhafteten Person eine That betrifft, welche nach den Landesgesetzen der requirirten Behörde straflos ist.

Artikel 9.

Unter den im vorhergehenden Artikel gedachten Beschränkungen sind in außerordentlichen Fällen, wenn es zur Herstellung der Identität eines Verbrechers oder zur Erwahrung des Corpus delicti nothwendig erscheint, jedoch immer nur auf vorausgegangenen Antrag im diplomatischen Wege, die Zeugen gegenseitig auch persönlich jederzeit zu stellen.

Der auf solche Weise vor die zuständige Behörde des requirirenden Staates zu stellende Zeuge darf weder an dem Orte seiner Vernehmung noch während seiner Hin- und Rückreise festgenommen, noch an seinen Rechten beeinträchtiget werden, es sei denn, daß der Zeuge als Mitschuldiger erkannt, oder während seines Aufenthaltes im fremden Lande ein Verbrechen sich zu Schulden kommen lassen, und auf offener That ergriffen würde, in welchen Fällen das fragliche Individuum unter Anwendung der Bestimmung des Artikel 7 an die zuständige Behörde seines Landes auszuliefern ist, um vor seinen ordentlichen Richter gestellt zu werden.

Artikel 10.

Die requirirenden Behörden sind in den, Artikel 8 und 9 bezeichneten Fällen verpflichtet, den requirirten Behörden die auf Erledigung von Requisizionen erlaufenen baren Auslagen zu vergüten und bei Stellung von Zeugen diesen insbesondere noch die

wydać się mającego, równie przez przesłanie przedmiotów w artykule 3 wskazanych, opędzone być mają od tego Państwa, w którego terytoryum ścigany został pojmanym, a to aż do granicy terytoryum Państwa własnego.

Artykuł 8.

Jeżeli dla udowodnienia okoliczności zbrodni, popełnionéj w Cesarstwie Austryackiém lub w Szwajcaryi słuchani być mają jako świadkowie przynależący Państwa tego lub owego, wówczas jeżeli osoby te wedle ustaw kraju swego nie mają prawa odmawiać świadectwa i z tego użytek robić chcą, obowiązane są obustronne władze właściwe bezzwłocznie zadosyć uczynić wzajemnym rekwizycyom do nich wprost wystósowanym, i protokóły wysłuchania władzy rekwirującéj w oryginale zakomunikować lub w odpisie uwierzytelnionym.

Wyjątek od tego a przeto i odmówienie rekwizycyi wystósowanéj wtenczas tylko miejsce mieć będzie, jeżeli śledztwo wystósowaném jest przeciw przynależącemu Rządu rekwirowanego, nieuwięzionemu jeszcze ze strony władzy rekwirującéj, lub jeżeli obwinienie osoby już uwięzionéj dotyczy uczynku, nieulégającego karze wedle ustaw krajowych władzy zarekwirowanéj.

Artykul 9.

Przy ograniczeniach zastrzeżonych w artykule powyższym, w nadzwyczajnych przypadkach, gdzie idzie koniecznie o sprawdzenie identyczności zbrodniarza lub o udowodnienie *corpusu delicti* dostawieni będą wzajemnie każdego czasu nawet osobiście świadkowie, atoliż zawsze tylko na wniosek poprzednio uczyniony na drodze dyplomatycznéj.

Świadek, w ten sposób stawiony być mający przed władzę właściwą Państwa rekwirującego nie może ani na miejscu swego wysłuchania, ani téż w ciągu swéj podróży tam i napowrót być pojmany, ani téż w swych prawach naruszony, wyjąwszy, że świadek uznanym został za spółwinowajcę lub podczas pobytu swego w cudzym kraju zbrodni się dopuścił, i na gorącym uczynku schwytanym był, w których to razach indywiduum w kwestyi będące wydaném być winno przy zastósowaniu postanowienia artykułu 7 władzy właściwéj kraju swego, by przed sędzię zwyczajnego stawioném zostało.

Artykuł 10.

Władze rekwirujące obowiązane będą w przypadkach artykułem 8 i 9 wskazanych, zwrócić wydatki gotowe władzom rekwirowanym, łożone w załatwieniu rekwizycyi, a w razie dostawy świadków, tymże mianowicie dać wynagrodzenie

gebührende Entschädigung für Reise und Aufenthalt zu leisten, von welcher auf Verlangen ein verhältnißmäßiger Theil vorzuschießen ist. Als Maßstab für diese Kostenvergütung und Entschädigungen werden jene Normen angenommen, welche hiefür bei der requirirten Behörde gelten.

Artikel 11.

Die politischen Verbrechen und Vergehen sind von der gegenwärtigen Übereinkunft ausgenommen. Es ist ausdrücklich festgesetzt, daß ein Individuum, dessen Auslieferung gewährt worden, in keinem Falle wegen eines vor seiner Auslieferung begangenen politischen Vergehens, noch wegen irgend einer mit einem solchen Vergehen in Verbindung stehenden Handlung, noch wegen eines Verbrechens oder Vergehens, das in der gegenwärtigen Übereinkunft nicht vorgesehen ist, verfolgt oder bestraft werden darf.

Artikel 12.

Die gegenwärtige Übereinkunft ist auf zehn Jahre abgeschlossen.

Findet sechs Monate vor Ablauf dieser Frist keine Aufkündigung von Seite eines der kontrahirenden Theile Statt, so wird die Übereinkunft für so lange als stillschweigend verlängert angenommen, als nicht eine Aufkündigung erfolgt, in welchem Falle dann die Giltigkeit des Vertrages nach sechs Monaten, vom Kündigungstage an gerechnet, erlischt.

Artikel 13.

Diese Übereinkunft soll von beiden Theilen der höchsten Genehmigung und Ratifikazion unterstellt und es sollen die Ratifikazionen innerhalb sechs Monaten vom Tage der Unterzeichnung durch die Spezialbevollmächtigten oder, wenn es möglich ist, noch früher ausgewechselt werden.

Artikel 14.

Zur Urkund dessen haben die beiderseitigen Bevollmächtigten unter Vorbehalt der angeführten Ratifikazion die vorstehenden Artikel unterzeichnet und ihre Siegel beigedruckt.

Bern, den siebzehnten (17.) Juli Eintausend achthundert fünfundfünfzig (1855).

Alois Karl Freih. v. **Kübeck** m. p.
(LS)

Dr. Furrer m. p.
(LS)

przyzwoite za podróż i pobyt, które na żądanie w części stósunkowéj zaliczoném być winno. Za podstawę onegoż zwrócenia kosztów tudzież wynagrodzeń ostatnich służyć mają te normy, które w téj mierze moc mają u władzy rekwirowanéj.

Artykuł 11.

Zbrodnie i wykroczenia polityczne wyjętemi zostają od niniejszéj konwencyi. Wyraźnie ustanowiono, iż indywiduum, którego wydanie przyznaném zostało, w żadnym razie ani ściganém ani karaném być nie może dla politycznego wykroczenia, przed jego wydaniem popełnionego, ani też dla jakiegokolwiek bądź czynu z takiémże wykroczeniem w związku będącego, ani zresztą dla zbrodni lub wykroczenia, nieprzewidzianego w niniejszéj konwencyi.

Artykuł 12.

Niniejsza konwencya zawartą jest na lat dziesięć.

Jeżeli w sześć miesięcy po upływie terminu tego nie zaszło wypowiedzenie ze strony jednéj lub drugiéj Państw kontraktujących, wówczas konwencya na tak długo za domyślnie przedłużoną przyjętą będzie, dopóki wypowiedzenie nie nastąpi, w którym tedy razie ważność traktatu po sześciu miesiącach ustaje, licząc od dnia wypowiedzenia.

Artykuł 13.

Niniejsza konwencya przedłożoną być ma z obu stron do Najwyższéj Sankcyi i Ratyfikacyi, a Ratyfikacye zamienione być winny w ciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia podpisania takowych przez pełnomocników specyalnych, a o ile możności, jeszcze nawet piérwéj.

Artykuł 14.

W dowód tego obustronni pełnomocnicy z zastrzeżeniem wspomnionéj Ratyfikacyi powyższe artykuły podpisali i przytém pieczęcie swe wycisnęli.

Bern dnia siedmnastego (17) Lipca roku tysiąc ośmset pięćdziesiątego piątego (1855).

Alojzy Karol Baron de **Kübeck** m. p. — Dr. **Furrer** m. p.

(L. S.) — **(L. S.)**

Als haben wir nach reifer Prüfung und Erwägung besagtem Vertrage und allen seinen Bestimmungen Unsere kaiserliche Genehmigung ertheilt, und genehmigen denselben hiemit, indem Wir auf Unser kaiserliches Wort für Uns und Unsere Nachfolger versprechen, dessen genaue Beobachtung anzuordnen, und stets darüber zu wachen, daß solches geschehe.

Urkund dessen haben Wir gegenwärtiges Ratifikazions-Instrument eigenhändig unterschrieben und mit Unserem beigedruckten kaiserlichen Insiegel versehen lassen.

So geschehen in Unserer Haupt- und Residenzstadt Wien, den dreiundzwanzigsten Tag des Monates Oktober, im Jahre des Erlösers 1855, Unserer Reiche im siebenten.

Franz Joseph m. p.

Gr. Buol-Schauenstein m. p.

Auf Allerhöchste Anordnung Seiner k. k. Apostolischen Majestät:

J. Vesque von Püttlingen m. p.,
k. k. Hof- und Ministerialrath.

225.

Erlaß des Justizministeriums vom 3. Dezember 1855,

(Reichs-Gesetzblatt, XLV. Stück, Nr. 211, ausgegeben am 12. Dezember 1855),

wirksam für alle Kronländer, mit Ausnahme der Militärgrenze,

die Anschaffung von Leintüchern für die Untersuchungsgefangenen betreffend.

Aus Anlaß einer geschehenen Anfrage wird mit Rücksicht auf die bestehenden gesetzlichen Vorschriften, wornach selbst die Lagerstätten der Sträflinge mit Leintüchern zu versehen sind, hiermit bekannt gemacht, daß solche auch den Untersuchungsgefangenen gebühren und ihnen daher künftig nebst den im §. 81 der Strafgerichts-Instrukzion vom 16. Juni 1854, Nr. 165 des Reichs-Gesetz-Blattes *), bezeichneten Betterfordernissen zu verabreichen sind.

Freiherr von **Krauß** m. p.

---

*) Landes-Regierungsblatt für das Verwaltungsgebiet der Statthalterei in Lemberg, Jahrgang 1854, erste Abtheilung, XXXVIII. Stück, Nr. 209, Seite 536.

Jakoż po gruntownem roztrząśnieniu i rozważeniu rzeczy udzielamy rzeczonemu traktatowi i wszystkim jego postanowieniom Nasze Cesarskie Potwierdzenie i uchwalamy go niniejszém, przyrzekając i ręcząc oraz Słowem Naszém Cesarskiém tak za Nas jak za Następców Naszych, iż ścisłe zachowanie jego nakażemy, i zawsze nad tém czuwać będziemy, ażeby takowe utrzymaném zostało.

W dowód czego niniejszy dokument ratyfikacyi własnoręcznie podpisaliśmy, i na tymże Naszą Cesarską pieczęć wycisnąć rozkazaliśmy.

Dan w Naszém Cesarskiém główném i stołeczném mieście Wiédniu dwudziestego trzeciego dnia, miesiąca Października, w roku Zbawienia 1855, Naszego Panowania siódmym.

Franciszek Józef m. p.



Hrabia **Buol-Schauenstein** m. p.

Za Najwyższym rozkazem Jego C. K.
Apostolskiéj Mości,

J. Vesque de **Püttlingen** m. p.
C. K. radzca nadworny i ministeryalny.

225.

Rozrządzenie Ministerstwa Sprawiedliwości z d. 3 Grudnia 1855,

(Dziennik Praw Państwa, Część XLV, Nr. 211, wydana dnia 12 Grudnia 1855),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych z wyjątkiem Pogranicza wojskowego,

dotyczące sprawienia prześcieradeł dla więźniów śledczych.

Na uczynione zapytanie czyni się ze względem na istniejące przepisy prawne, wedle których nawet łoża więźniów zasądzonych prześcieradłami opatrzone być winny, niniejszém wiadomo, iż takowe także i więźniom śledczym się należą, które im przeto dane być winny wraz z rekwizytami pościelnemi, w §. 81 instrukcyi dla sądów karnych z dnia 16 Czerwca 1854 r., N. 165 Dziennika Praw Państwa *) wskazanemi.

Baron de **Krauss** m. p.

*) Dziennik Rządowy dla okręgu administracyjnego Namiestnictwa we Lwowie, Rok 1854, Oddział pierwszy, Część XXXVII, Nr. 209, str. 536.

226.

Erlaß des Finanzministers vom 6. Dezember 1855,

womit die Verzehrungssteuer und der Gemeindezuschlag für das in die Residenzstadt Wien eingeführte frische Rindfleisch herabgesetzt wird.

Siehe Reichs-Gesetzblatt, XLV. Stück, Nr. 212, ausgegeben am 12. Dezember 1855.

227.

Verordnung der Ministerien des Innern, der Justiz und des Handels vom 8. Dezember 1855,

wirksam für Tirol und Vorarlberg,

betreffend das Verfahren bei Grundeinlösungen für Staatseisenbahnbauten.

Siehe Reichs-Gesetzblatt, XLV. Stück, Nr. 213, ausgegeben am 12. Dezember 1855.

226.

Rozrządzenie Ministra Finansów z d. 6 Grudnia 1855,

mocą którego zniżonym zostaje podatek konsumcyjny i dodatek gminny od świeżego mięsa wołowego wprowadzanego do miasta stołecznego Wiednia.

Obacz Dziennik Praw Państwa, Część XLV, Nr. 212, wydaną dnia 12 Grudnia 1855.

227.

Rozporządzenie Ministerstw Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Handlu z dnia 8 Grudnia 1855,

obowiązujące dla Tyrolu i Vorarlberga,

dotyczące postępowania przy zakupywaniu gruntów na budowę kolei żelaznej.

Obacz Dziennik Praw Państwa, Część XLV, N. 213, wydaną dnia 12 Grudnia 1855.

